А У НАС ВЕЧОРНИЦІ!

13 грудня члени клубу «Джерело» провели Андріївські вечорниці. В академістів відбувся цікавий, змістовний захід, присвячений Андрію Первозванному. Це давнє свято зі своїми звичаями, традиціями. Разом з учнями Білоцерківської школи І-ІІІ ступенів № 17 створили веселе дійство.

Члени клубу «Джерело» та учні БЗШ №17 разом із директором Грушником Борисом Володимировичем

Зоя Сологуб, координатор клубу «Джерело»

Усіх присутніх щирими словами привітав куратор клубу Борис Володимирович Грушник, побажавши всім гарного настрою, позитивних емоцій, вражень та відповідного налаштування на новорічні свята.

Калита - необхідний атрибут свята Андрія - була спечена руками майстринь, членів клубу «Джерело» Ніни Швень та Галини Василенко. Це був справжній витвір кулінарії, а щодо смаку, то це неперевершений шедевр мистецтва. Були на святі й пан Калитинський, і пан Коцюбинський, які справно виконували свої обов'язки. А як весело під'їжджали і школярі, й академісти до пана Калитинського на коцюбі, кусали калиту, яблуко. А як засміються – то отримували мазочок по щоці та носі. А скільки вареників академісти зробили для свята! Андріївські вечорниці вийшли цікавими, веселими, неперевершеними. І нехай традиції та звичаї нашого народу ніколи не зітруться з пам'яті кожного українця.

ДО КАТЕРИНИ БІЛОКУР

Нещодавно члени клубу «Затишок» Академії пенсіонерів здійснили дуже цікаву подорож до мальовничого куточка Київщини – село Богданівку, де знаходиться унікальна пам'ятка культури – Меморіальний музей-садиба народної художниці Катерини Білокур.

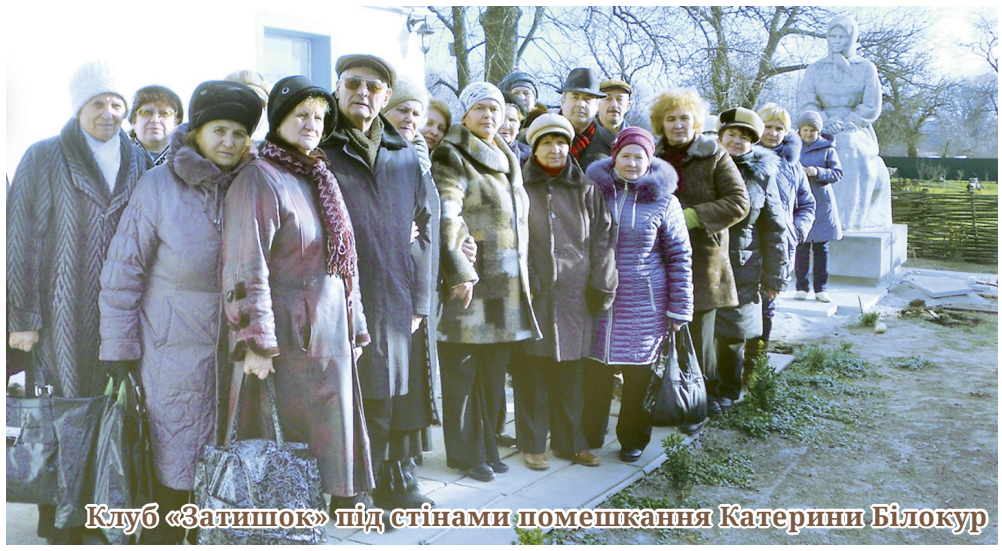

Клуб «Затишок» під стінами помешкання Катерини Білокур

Тетяна Петриченко

Музей володіє багатою колекцією картин цієї непересічної людини, яка є представницею так званого «наївного мистецтва» — групи художників, що не здобули академічної освіти, проте стали частиною загального художнього процесу.

Не дивлячись на відсутність освіти на початку свого шляху до «святого малярства», Катерина Білокур працювала, приховуючи свої картини, наче гріх, але, перемігши долю, дійсно довела, що народжена бути художницею з ліричним і дуже індивідуальним даром.

Особливо характерними для Катерини Білокур є великі композиції без визначеного сюжету. Квіти - за поодинокими випадками - єдині мешканці її полотен, їх зображення - за межами класичного натюрморту чи пейзажу.

Академісти відвідали хату-музей та садибу, де ростуть дерева – учасники художниці, побачили прекрасну паркову скульптуру Катерини Власівни на повний зріст, ознайомились із представленими меморіальними речами родини Білокур, численними фотоматеріалами та документами.

У музеї також були продемонстровані натягнуті на підрамники заґрунтовані та затоновані полотна Катерини Білокур, її мольберт, саморобні пензлі, невеличка бібліотека.

Академісти були дуже задоволені поїздкою, яка виявилася захоплюючою та цікавою. Зі слів Романа Володимировича Троценка в планах клубу «Затишок» є організація таких поїздок, щоб академісти й надалі могли відкривати для себе нові куточки нашого краю та розповідати про свої враження дітям, онукам, наступним поколінням.

Роман Троценко, куратор клубу «Затишок»:

- Такі поїздки дають змогу не тільки внести різноманіття в життя

академістів, але й дізнатися багато цікавого та незвіданого про наш рідний край, талановитих людей, які проживали майже поруч із нами. Адже в Київській області є так багато прекрасних та цікавих місць, де проживали наші видатні й талановиті співвітчизники, про яких почали забувати або навіть мало хто знає.

«ЖИТТЯ КРАПЛИНИ»

Чергова традиційна зустріч у клубі «Сузір'я» Академії пенсіонерів, присвячена книзі Миколи Івановича Осики «Життя краплини», відбулася 4 грудня 2013 року.

Представниці клубу «Сузір'я» та їхній куратор Євгеній Дорош

Ірина Мироняк

«Щоб вшанувати пам'ять Миколи Осики, хочемо детально розглянути його останню працю – книгу душі, своєрідну сповідь, у певній мірі, підсумок усього життя нашого друга, співвітчизника й талановитого письменника під поетичною назвою «Життя краплини», - так почала презентацію Тетяна Сулейманова.

Аби зрозуміти всю глибину й мудрість книги, відбулося знайомство із життям та творчим шляхом Миколи Осики. Літератор народився у селі Павлівка Дніпропетровської області 15 квітня 1951 року, а вже з 1969 року проживає у Білій Церкві. Писати він почав ще з дитинства. Пізніше працює на різних посадах у газетах та періодичних виданнях, та найбільше досвіду чоловік отримує саме під час журналістської діяльності.

«Життя краплини» - це третя збірка особистих розповідей автора, які, немов маленькі краплини, ретельно зібрані, збережені в одній, великій – це і є душа, любов, саме життя. Книга складається з декількох розділів. Перші три – це художнє втілення того, що було для автора особливо дорогим та цінним. «Степ і небо» - це розповіді про дитячі літа, юність. І як помітили пенсіонери, читати їх приємно, навіть трішки сумно, адже з ностальгією згадуєш своє дитинство, знову заглиблюєшся у ті спогади, які несеш у душі крізь роки.

Дивує те, що людина, яка народилася не в Білій Церкві, так сильно її полюбила, так щиро й віддано нею захоплювалася. Виявом цього захоплення був другий розділ книги «Освідчуюся в любові, Біла Церкво», який заслужено вважається енциклопедією нашого міста XX ст. Як журналіст, Микола Іванович завжди носив із собою блокнот та фотоапарат, щоб бува не проґавити якоїсь події. Дякуючи цій звичці, з'явилися не лише неповторні описи найкращих місць Білої Церкви, історичних деталей створення парку «Олександрія» та власних вражень письменника, а й чудові ілюстрації до них, зібрані в розділі «Олександрія» – скарбниця рукотворної краси».

«Іноді шляхи наші перетинаються з людьми, які видають книги такої сили й такої любові. Ми справді пишаємося нашим другом, тонким ліриком, великим майстром поетичної прози, захоплюємося його талантом і вмінням описати те, що так любиться кожному серцю, кожній душі. Єдине, що викликає жаль, - книгу «Життя краплини» Микола Іванович вже не побачив», - висловила сердечний і щирий відгук Валентина Петрівна.

Тож , як писав сам Микола Осика: «Думку обмежити неможливо», - тому, сповідуючи у своїй творчості реалізм, піднесеність людської душі, вірність своїй Батьківщині, закликає читачів любити від усього серця й творити від усієї душі!